

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Prokopa a přísedících Mgr. Ing. Petry Nedvědové, Martina Morávka a náhradní přísedící Marie Malé v hlavním líčení konaném dne 29. června 2021

takto:

Obžalovaní

[Jméno zainteresované osoby 0/0] (rozená [Anonymizováno]), narozena [Datum narození zainteresované osoby 0/0] v [adresa], trvale bytem [Adresa zainteresované osoby 0/0] 8 - [Jméno zainteresované osoby 0/0], jednatelka společnosti AIA Alternative Investment, s.r.o., IČ: 02703190, se sídlem Politických vězňů 1597/19, Praha - Nové Město,

[Jméno zainteresované osoby 0/0], narozen [Datum narození zainteresované osoby 1/0] ve [adresa], trvale bytem [Adresa zainteresované osoby 1/1], zaměstnán u Svazu lyžařů České republiky, IČ: 00537632, se sídlem Cukrovarnická 483/42, 16017 Praha 6, a

[Jméno zainteresované osoby 0/0], narozen [Datum narození zainteresované osoby 2/0] v [adresa], trvale bytem [Adresa zainteresované osoby 2/0],

jsou vinni, že

odsouzení [Jméno zainteresované osoby 0/0], [Jméno zainteresované osoby 0/0] (jejichž trestní věc již byla pravomocně skončena) a obžalovaná [Jméno zainteresované osoby 0/0] (původně jednání vedeno pod bodem I. 4. obžaloby):

dne 17. 2. 2020 v době kolem 15.29 hodin [Jméno zainteresované osoby 0/0] a [Jméno zainteresované osoby 0/0] ve vzájemné součinnosti poté, kdy na dálnici před 74. km ve směru na České Budějovice v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h sledovali průjezd vozidla zn. BMW bílé barvy, jehož rychlost [Jméno zainteresované osoby 0/0] (v úmyslu nepořídít důkaz o přestupku a tím nezmařit možnost žádat po řidiči odměnu za mírnější postup) změřil přístrojem UltraLyte 100LR bez současně zapojeného externího počítače s SD kartou s výsledkem 171 km/h (tedy s přihlédnutím k přípustné odchylce 3% reálnou rychlost cca 169 až 176 km/h),

rozhodli se stíhat toto vozidlo, a při podezření na spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., nepokusili se jej zaznamenat příslušným zařízením a vozidlo pouze dostihli a zastavili, načež s řidičkou tohoto vozidla (zn. BMW 5, RZ [SPZ]) [jméno zainteresované osoby 0/0] komunikoval [jméno zainteresované osoby 0/0], kdy neprojednal uvedený přestupek, namísto toho řidičku informoval o negativních následcích jeho spáchání, současně však vyjádřil, že může postupovat i mírněji v její prospěch, kdy namísto řešení uvedeného přestupku rozhodne příkazem na místě o jiném, podstatně méně závažném, přestupku, s tím, že za takové jednání očekává odměnu, s čímž [jméno zainteresované osoby 0/0] souhlasila, a za tímto účelem mu následně předala bankovku 1.000 Kč s vědomím, že její přesně neurčenou část si policista ponechá jako odměnu za naznačený postup v její prospěch bez projednání jejího přestupku, [jméno zainteresované osoby 0/0] od ní uvedenou bankovku převzal, načež ji ve služebním vozidlu rozměnil, na plánovanou uloženou pokutu vložil částku 500 Kč k příkazovým blokům a zbylou částku 500 Kč v úmyslu si ji s [jméno zainteresované osoby 0/0] rozdělit jako odměnu řidičky, položil na loketní opěrku, odkud ji [jméno zainteresované osoby 0/0] ve shodném srozumění uschoval do loketní schránky v úmyslu ji následně mezi oba policisty rozdělit rovným dílem,

a následně [jméno zainteresované osoby 0/0] vyhotovil příkazový blok na jiný přestupek (§ 12 odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb. - nedání znamení o změně směru jízdy), s uloženou pokutou ve výši 500 Kč, který [jméno zainteresované osoby 0/0] podepsala s vědomím, že peněžní částku ve výši 500 Kč nad rámec uložené pokuty si [jméno zainteresované osoby 0/0] coby odměnu za svůj postup ponechal, s čímž souhlasila,

načež [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0] vyúčtovali částku 500 Kč na uloženou pokutu, tedy jako odměnu za postup vůči řidičce získali každý částku 250 Kč,

odsouzení [jméno zainteresované osoby 0/0], [jméno zainteresované osoby 0/0] (jejichž trestní věc již byla pravomocně skončena) a obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] (původně jednání vedeno pod bodem I. 5. obžaloby):

dne 17. 2. 2020 v době kolem 15.56 hodin [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0] ve vzájemné součinnosti poté, kdy na dálničním nájezdu na 76. km u Tábora ve směru na Prahu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h sledovali průjezd vozidla zn. Toyota šedé barvy řízeného nápadně vysokou rychlostí, rozhodli se stíhat toto vozidlo, kdy v průběhu stíhací jízdy [jméno zainteresované osoby 0/0] odečetl na tachometru rychlost služebního vozidla 199 km/h a i z rychlosti stíhaného vozidla bylo zjevné, že musela podstatně převýšit rychlost 130 km/h, a při podezření na spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. nebo 3. zákona č. 361/2000 Sb., nepokusili se jej zaznamenat příslušným zařízením a vozidlo pouze dostihli a zastavili,

načež s řidičem tohoto vozidla (zn. [jméno zainteresované osoby 0/0] [SPZ]) [jméno zainteresované osoby 0/0] komunikoval [jméno zainteresované osoby 0/0] a dočasně i [jméno zainteresované osoby 0/0], kdy neučinili úkony k projednání uvedeného přestupku, namísto toho přinejmenším [jméno zainteresované osoby 0/0] informoval o negativních následcích jeho spáchání, současně však vyjádřil, že mohou postupovat i mírněji v jeho prospěch, kdy namísto řešení uvedeného přestupku rozhodnou příkazem na místě o jiném, podstatně méně závažném, přestupku, s tím, že za takové jednání očekávají odměnu, s čímž [jméno zainteresované osoby 0/0] souhlasil,

poté [jméno zainteresované osoby 0/0] vyhotovil příkazový blok na jiné přestupky (§ 12 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. – jízda mimo obec nikoli v pravém jízdním pruhu, a § 12 odst. 5 zák. č. 361/2000Sb. – nedání znamení o změně směru jízdy), s uloženou pokutou ve výši 500 Kč, který následně [jméno zainteresované osoby 0/0] podepsal, a v úmyslu poskytnout [jméno zainteresované osoby 0/0] finanční odměnu za takový postup předal mu bankovku 50 EUR, z

níž adekvátní částka 500 Kč byla určena na platbu uložené pokuty a zbylá částka jako odměna policistovi,

[Jméno zainteresované osoby 0/0] si od něho bankovku 50 EUR, vědom si uvedeného účelu této platby, převzal, a obratem z loketní přihrádky mezi sedadly se společnou finanční hotovostí policistů od řidičů vyjmul bankovku 500 Kč, kterou vložil do pouzdra s pokutovými bloky coby platbu za vystavenou pokutu, a získanou bankovku 50 EUR uložil do loketní schránky k ostatní finanční hotovosti policistů k budoucímu rozdělení rovným dílem, což následně učinili, tedy jako odměnu za postup vůči řidiči získali každý částku v přepočtu cca 370 Kč,

odsouzení [Jméno zainteresované osoby 0/0], [Jméno zainteresované osoby 0/0] (jejichž trestní věc již byla pravomocně skončena) a obžalovaný [Jméno zainteresované osoby 0/0] (původně jednání vedeno pod bodem I. 6. obžaloby):

dne 21. 2. 2020 v době kolem 10.04 hodin [Jméno zainteresované osoby 0/0] a [Jméno zainteresované osoby 0/0] ve vzájemné součinnosti poté, kdy na dálničním nájezdu na 70. km u [adresa] ve směru na [Jméno zainteresované osoby 0/0] v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h sledovali průjezd vozidla zn. Škoda černé barvy, jehož rychlost [Jméno zainteresované osoby 0/0] (v úmyslu nepořídít důkaz o přestupku a tím nezmařit možnost žádat po řidiči odměnu za mírnější postup) změřil přístrojem UltraLyte 100LR bez současně zapojeného externího počítače s SD kartou, kdy naměřenou rychlost [Jméno zainteresované osoby 0/0] nesdělil, rozhodli se stíhat toto vozidlo, kdy v průběhu stíhací jízdy i z rychlosti stíhaného vozidla pojali podezření, že činila více než 180 km/h, a při podezření na spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., nepokusili se jej zaznamenat příslušným zařízením a vozidlo pouze dostihli a zastavili, načež s řidičem tohoto vozidla (zn. [Jméno zainteresované osoby 0/0] [SPZ]) [Jméno zainteresované osoby 0/0] komunikoval [Jméno zainteresované osoby 0/0], kdy mu mj. sdělil, že vozidlo řídil rychlostí vyšší než 180 km/h a že za tento přestupek mu hrozí uložení trestu zákazu řízení, současně však vyjádřil, že může postupovat i mírněji v jeho prospěch, kdy namísto řešení uvedeného přestupku rozhodne příkazem na místě o jiném, podstatně méně závažném, přestupku, s tím, že za takové jednání očekává odměnu, s čímž [Jméno zainteresované osoby 0/0] souhlasil a s [Jméno zainteresované osoby 0/0] se dohodl, že za účelem dořešení věci a předání hotovosti se setkají později,

načež [Jméno zainteresované osoby 0/0] neučinil úkony k projednání uvedeného přestupku a oznámení příslušnému správnímu orgánu, a s [Jméno zainteresované osoby 0/0] se telefonicky domluvil, že se sejdou u [Jméno zainteresované osoby 0/0] v [adresa], kde se setkali kolem 13.30 hodin na čerpací stanici AmOil, a zatímco [Jméno zainteresované osoby 0/0] jednal s [Jméno zainteresované osoby 0/0], [Jméno zainteresované osoby 0/0] po dohodě vypsál příkazový blok za přestupek, který [Jméno zainteresované osoby 0/0] nespáchal (§ 21e odst. 1 písm. a) zák. č. 13/1997 Sb. – užití vozidla v systému časového zpoplatnění bez uhrazení časového poplatku), s uloženou pokutou ve výši 500 Kč, který [Jméno zainteresované osoby 0/0] podepsal, a v úmyslu poskytnout [Jméno zainteresované osoby 0/0] finanční odměnu za to, že nebyl projednán jeho přestupek překročení nejvyšší povolené rychlosti, předal mu v souladu s předchozí dohodou peněžní hotovost ve výši 3.000 Kč, z níž částka 500 Kč byla určena na platbu uložené pokuty a zbylá částka na odměnu policistům,

[Jméno zainteresované osoby 0/0] uvedenou hotovost, vědom si uvedeného účelu této platby, převzal a obratem ji ve služebním vozidlu rozdělil na částku 500 Kč, kterou uschoval do pouzdra s příkazovými bloky na uloženou pokutu, a zbylou finanční hotovost si s [Jméno zainteresované osoby 0/0] rozdělili rovným dílem, tedy jako odměnu za postup vůči řidiči získali každý částku 1 250 Kč,

tedy

[Jméno zainteresované osoby 0/0]: jinému v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu poskytla úplatek a spáchala takový čin vůči úřední osobě,

[Jméno zainteresované osoby 0/0] jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek a spáchal takový čin vůči úřední osobě,

[Jméno zainteresované osoby 0/0]: jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek a spáchal takový čin vůči úřední osobě,

čímž spáchali

[Jméno zainteresované osoby 0/0]: zločin podplacení dle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, [Jméno zainteresované osoby 0/0] zločin podplacení dle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, [Jméno zainteresované osoby 0/0]: zločin podplacení dle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaná [Jméno zainteresované osoby 0/0]:

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 67 odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 183 denních sazeb po 300 Kč, tedy v celkové výši 54 900 Kč (padesát čtyři tisíc devět set korun českých).

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalované povoluje uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 4 575 Kč (čtyři tisíce pět set sedmdesát pět korun českých) měsíčně, počínaje 25. dnem měsíce následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž se určuje, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaná nezaplatí dílčí splátku včas.

obžalovaný [Jméno zainteresované osoby 0/0]

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 67 odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 183 denních sazeb po 300 Kč, tedy v celkové výši 54 900 Kč (padesát čtyři tisíc devět set korun českých).

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalovanému povoluje uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 4 575 Kč (čtyři tisíce pět set sedmdesát pět korun českých) měsíčně, počínaje 25. dnem měsíce následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž se určuje, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.

[Jméno zainteresované osoby 0/0]

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 67 odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 183 denních sazeb po 260 Kč, tedy v celkové výši 47 580 Kč (čtyřicet sedm tisíc pět set osmdesát korun českých).

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalovanému povoluje uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 3 965 Kč (tři tisíce devět set šedesát pět korun českých) měsíčně, počínaje 25. dnem měsíce následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž se určuje, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení byli vyslechnuti obžalovaní [Jméno zainteresované osoby 0/0], [Jméno zainteresované osoby 0/0] a [Jméno zainteresované osoby 0/0]. K bodům obžaloby, které se týkají všech tří obžalovaných, vypovídali spoluobžalovaní [Jméno zainteresované osoby 0/0], [Jméno zainteresované osoby 0/0].

3. Předloženy byly listinné důkazy, a to mimo jiné vazební materiály, souhlasy se zadržením a protokoly o zadržení, protokoly o vydání věci, pokutové bloky, dokumenty k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor a pozemků, odborné vyjádření k datům na pevném disku a paměťové kartě, odborné vyjádření z oboru komunikačního systému vizualizace mluvené řeči a odezírání, odborná vyjádření k elektronickým zařízením, výpisy z EKŘ, dokumenty z databázi vozidel, dokumenty ke služebnímu poměru, podstatný obsah trestního spisu [Jméno zainteresované osoby 0/0] sp. zn. 7T 23/2019, rozkaz ředitele [Jméno zainteresované osoby 0/0] č. 123/2013, výpočet úsekové rychlosti vozidel vč. příloh, manuál MicroDigiCam, protokol o

ohledání místa činu s přílohami, kniha provozu, videozáznamy z čerpací stanice na DVD a vyhodnocení, fotografie, informace z informačních systémů k tel. číslům, sdělení k zabezpečovacímu systému [Jméno zainteresované osoby 0/0], údaje GPS k vozidlům, závazný pokyn policejního prezidenta č. 160/2009 a pokyn ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky č. 8/2019 č.l., výsledky finančního šetření, zpráva [Jméno zainteresované osoby 0/0] a.s., listy hlídky a osobní výkazy obžalovaných. Čteny byly mimo jiné úřední záznam o zajištění zadních kamer policejního vozu a část odborného vyjádření z oboru komunikačního systému vizualizace mluvené řeči a odezírání k obžalované [Jméno zainteresované osoby 0/0].

4. Podle § 213 odst. 2 trestního řádu byly provedeny videozáznamy prostorového odposlechu relevantní k obžalovaným, a to kamerové záznamy policejního vozidla [Jméno zainteresované osoby 0/0] na CD č. 10 na čl. 973 spisu (záznam z kamery k obžalované [Anonymizováno] a [Jméno FO]). Přepisy komunikace policistů ke skutku č. 4/obžalované [Jméno zainteresované osoby 0/0] figurují na čl. 1300 – 1301 spisu, ke skutku č. 5/obžalovanému [Jméno FO] na čl. 1306 – 1307 spisu. K obžalované [Anonymizováno] byly dále provedeny záznamy ze zadní kamery vozu na čl. 910 spisu, zachycují jednání s policistou (kdy na čl. 915 je zachyceno odezírání hovoru policisty a obžalované tlumočnicemi do znakové řeči a odborníci na odezírání mluvené komunikace). Dále to byl [Jméno zainteresované osoby 0/0] disk na čl. 983, záznam policejního vozidla [Jméno zainteresované osoby 0/0] ke skutku č. 6/obžalovanému [Jméno FO], spolu s přepisy vyhodnocení prostorového odposlechu na čl. 1315 spisu. Resp. interaktivní rozbor skutků na Blue-ray disku z čl. 2279.

5. [Jméno zainteresované osoby 0/0] k věci uvedla, že cítí být nevinná, žádný úplatek nenabízela ani neposkytla. Předmětný den jela s dcerou na hory do Rakouska. Když je zastavil policista, byla hrozně rozrušená, protože se s dcerou pohádaly a bylo jí špatně. Byla tam nepřijemná atmosféra. Pro obžalovanou to byl šok, má z toho spíše takové „temno.“ Pamatuje si, jen, že ji policista zastavil, ptal se, jestli ví, co spáchala. Obžalovaná už ani neví co, byla opravdu hodně rozrušená. Potom jí dal pokutu, obžalovaná zaplatila, on jí vrátil peníze, bloček, doklady a jela dál. Takhle si to pamatuje. Když bylo obžalované předestřeno, že dostala pokutu 500 Kč za nedání znamení o změně směru jízdy, uvedla, že ano, platila tisícikorunou. K dotazu, zda jí policista vrátil, uvedla, že ano, zbylých 500 Kč našla v dokladech. Vůbec si nevybavuje, jestli jí policista říkal něco o rychlosti, má černo, byla v šoku. Pokud jde o otázku, z jakého důvodu líbala policistu při rozloučení, obžalovaná uvedla, že se pohybuje se mezi umělci, tam všichni k sobě vstřícní, milí, jde o standardní způsob rozloučení. Detaily si nevybavuje, byla ve stresu.

6. [Jméno zainteresované osoby 0/0] k věci uvedl, že se rovněž cítí být nevinný. Vybavuje si, že jel ze závodů v Rakousku a měl za sebou náročnou cestu. Na dálnici u Tábora jej zastavila policejní hlídka a dostal pokutu 500 Kč, kterou zaplatil v Eurech. Rozhodně nechtěl nikoho podplácet a ani ze strany policie mu nebylo řečeno, že by za pokutu 500 Kč požadovali něco navíc. 50 Euro předával, neboť neměl menší bankovku a české koruny neměl. Ptal se, zda může zaplatit kartou, ale řekli mu, že nikoli. Z hovoru vyrozuměl, že může zaplatit v Eurech, takže tak učinil. Nežádal o vrácení zbytku peněz.

Když jej policisté zastavili, bavili se o nějaké rychlosti, která mu ale nebyla prokázána, žádné číslo neviděl, nikdo mu neukázal, jak rychle jel. Detaily hovoru si však již nevybavuje. Následně se bavili o tom, že obžalovaný jel v levém jízdním pruhu, což se nesmí. Proto dostal pokutu ve výši 500 Kč. Neví, jak rychle jel. Když bylo obžalovanému předestřeno čl. 1390, tedy výpočet úsekové rychlosti vozidel na dráze zaznamenané policejními kamerami a fakt, že dostal pokutu pouze za jízdu v levém pruhu, uvedl, že mu to zvláštní nepřišlo, protože jízda v levém pruhu je také přestupek. Nevybavuje si, zda policistům při předání peněz řekl „neberte to jako úplatek.“

7. [Jméno zainteresované osoby 0/0] k věci uvedl, že si nebyl po celou dobu kontroly vědom toho, že proběhla nestandardně, protože to byla jeho první dopravní kontrola. Zná z vyprávění, že policie má možnost řešit přestupky formou dohody. Tudíž mu nepřišlo zvláštní, že jej policisté nechali odjet na výslech na policii (míněno na výslech na [Jméno zainteresované osoby 0/0], kam

oba původně mířili) s tím, že se sejdou později, aby předal policistům peníze. Předpokládal, že je to nějaká forma, která je v pravomoci policie. Asi jej policisté nechali odjet, protože jel na výslech na policii. Policista mu říkal, že jel 202 km/hod., ale to sám nemůže potvrdit. Myslí si, že tam bylo ze strany policistů zmíněno, že je tam možnost odebrání řidičského průkazu. Některý z nich naznačil, že podobný přestupek je postižitelný až ztrátou řidičského oprávnění. Oznámili mu, že celou věc dořeší, až co odveze otce na policii. Když na druhé schůzce předal policistům peníze, byla mu uložena nějaká bloková pokuta, kterou ani nekontroloval. Myslí si, že tam byla chybějící dálniční známka, ale na bloček se podíval až později. Nijak dál ale nepostupoval, později si nestěžoval. Když zaplatil, bylo mu hloupé říkat si o peníze zpátky. Pracuje přes 11 let v gastronomii, tudíž zbylou částku nechal jako tzv. dýško. Ani nevěděl, že šlo o částku 2 500 Kč. Oněch 2 500 Kč obžalovaný nebral jako úplatek a ani si policisté neřekli o úplatek. Myslel jsem si prostě, že je to celé v mezích zákona.

II. Skutkové a právní hodnocení věci

8. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

9. Všichni tři obhájci výmluvně a detailně formulovali své skutkové i právní hodnocení důkazů, s nímž se však soud nemohl ztotožnit. Soud k návrhu obžaloby neprováděl důkaz výslechy svědků, kteří vypovídali primárně k otázce trestní odpovědnosti obžalovaných [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0], když podstatnou otázkou v projednávané věci obžalovaných, kteří neprohlásili vinu či neuzavřeli dohodu o vině a trestu, byly výpovědi nyní již odsouzených policistů. V návaznosti na záznamy z odposlechlů, resp. i kamerové záznamy z kabiny vozidla, zachycující manipulaci [jméno FO] a [jméno FO] s penězi a komunikaci o jejich jednání s obžalovanými, případně tlumočení komunikace zaznamenané přes okno vozu neslyšícími tlumočnicemi ze znakové řeči, atp. Ve vztahu ke všem třem obžalovaným je nutno odmítnout tvrzení obhajoby (viz obhájce obžalované [Anonymizováno] na čl. 2531 spisu a obhájkyň obžalovaného [jméno FO] na čl. 2533 spisu) o tom, že obžalování [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0] doznali své jednání nepravdivě ve snaze vyhnout se nepodmíněnému trestu. Závěr, že obžalování [Anonymizováno], [jméno FO] i [jméno FO] byli v podstatě [jméno FO] a [jméno FO] ve své výpovědi křivě obviněni. To odporuje dalším provedeným důkazům. V první řadě dostatečně skutkově bohaté, byť soud připouští, že místy dosti vyhybavé, výpovědi obžalovaných [jméno FO] a [jméno FO] k bodům 4. – 6. obžaloby. Sekundárně pak záznamům z prostorového odposlechu, provedeného policisty GIBS v policejním voze [jméno zainteresované osoby 0/0]. [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno FO] samozřejmě ani po prohlášení nechtěli, zřejmě i z čistě psychologických důvodů, sami sebe označit za úplatkáře a vypovídali místy vyhybavě. To, co popisují vztahu k obžalovaným, však bylo nutno podřadit již pod korupční jednání. Přičemž jejich výpovědi nestojí osamoceně, protože jsou podporovány, doplňovány či upřesňovány jinými důkazy.

10. Závěru o tom, že obžalování [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0] doznali nepravdivě, účelově vinu právě u obžalované [Anonymizováno], [jméno FO] a [Anonymizováno] (neboť sedm zbylých obžalovaných podplácujících osob samo prohlásilo vinu) brání v první řadě fakt, který je nutno zmínit hned na počátku odůvodnění. Tedy jednotný modus operandi, který spojuje případ obžalovaných [Anonymizováno], [jméno FO] a [jméno FO] s dalšími obžalovanými řidiči. [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno FO] měli ustálený, stereotypní způsob páchaní trestné činnosti. Vyplývá to z jejich výpovědi na čl. 2456 až 2457 spisu. Řidiče, které si vytipovávali podle očividně vysoké rychlosti, zpravidla změřili přístrojem UltraLyte 100LR, ovšem bez současně zapojeného externího počítače s SD kartou. Následně je vždy konfrontovali se skutečností, kterou si uvědomovali i sami řidiči, totiž že přestupci překročili nejvyšší povolenou rychlost. Nikdy si neřekli o „úplatek,“ jak správně poznamenává státní zástupce. Takové formulace se při korupčním jednání zpravidla nevyskytují, pachatelé je

neužívají. Nabídli pachatelům různým způsobem, že věc vyřídí jinak. Slovy obžalovaného [jméno zainteresované osoby 0/0], cit: „My jsme si ale nikdy neřekli o peníze, to bylo tak, že vozidlo, které jede vysokou rychlostí, tak jede převážně v levém jízdním pruhu, takže jsme to spojili, ten člověk věděl, že jede rychle a zároveň věděl, že jede v levém jízdním pruhu. Vždycky z té diskuze si on zvolil ten méně závažný přestupek a tím, že došlo k té vzájemné dohodě, tak pak nastala ta finanční odměna.“ [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno FO] v podstatě „blufovali,“ přestupek řidičů nebyl zaznamenán, ale obžalovaní si byli vědomi toho, že jej spáchali. Proto jim předali větší či menší částku za „shovívavější“ vyřízení věci.

11. Zločinu podplacení dle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jinému v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu poskytl úplatek a spáchá takový čin vůči úřední osobě. Úplatek je dle ustálené doktríny neoprávněná výhoda spočívající mj. v přímém majetkovém obohacení, jako je projednávaný případ, které se dostává uplácené osobě a na kterou nemá nárok. Objektem žalovaného trestného činu je zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věci veřejného zájmu osobami k tomu povolanými. Všichni tři nyní projednávaní obžalovaní překročili nejvyšší povolenou rychlost tak masivně, že by při řádném a zákonném výkonu pravomoci dopravní policie byli postiženi citelnějšími sankcemi, než 500 Kč pokuty. [jméno zainteresované osoby 0/0] a patrně též [jméno zainteresované osoby 0/0] se vyhnuli i riziku odnětí řídicího oprávnění, kterými pamatuje na jejich jednání § 125c zákona č. 361/2000 Sb. Z hlediska naplnění znaku trestného činu podplácení mimoto není rozhodující výše úplatku, neboť zákon nestanoví žádnou hodnotovou hranici. V projednávané věci odsouzení [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0] nestanovili žádný pevný „sazebník“ úplatků, úplatky vůbec neodměřovali podle naměřené rychlosti. Je zřejmé, že ponechali na podplácějících osobách, aby si sami určily, kolik jim zaplatí. Tak odsouzený [jméno zainteresované osoby 0/0] poskytl obratným jednáním hlídce částku pouze 200 Kč, nyní projednávaný obžalovaný [jméno FO] každému 370 Kč, zatímco např. [jméno zainteresované osoby 0/0] podplácel částkou 10 000 Kč (jakkoliv lze vzít v úvahu, že ten se dopustil svým jednáním již trestného činu). A další pokuty přestupců se pohyboval v řádech tisíců. Výši úplatku je třeba dle judikatury hodnotit v souvislosti s dalšími okolnostmi, které určují společenskou škodlivost tohoto činu. V oblasti výkonu státní moci a správy však podle judikatury zásadně nelze tolerovat zásadně žádné úplatky, a to ani nepatrné hodnoty (srov. rozhodnutí č. 17/1978, str. 106, Sb. rozh. trest., op in např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 1. 2014, čj. 8 Tz 46/2013 – 33).

12. Tolik ke společnému jmenovateli v jednání všech obžalovaných a společnému právnímu rámci, jímž hodnotil soud jejich jednání.

13. Pokud jde o skutkové a právní závěry konkrétně ohledně obžalované [jméno zainteresované osoby 0/0]: Obžalovaná uvádí, že si nevybavuje, že by obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] uváděl cokoli o rychlosti a popírá, že by mu vůbec poskytla nad rámec uložené pokuty částku 500 Kč, posléze bankovku našla v dokladech. [jméno zainteresované osoby 0/0] své jednání i jednání obžalované popisuje tak, že seznámil obžalovanou s tím, že překročila nejvyšší povolenou rychlost. Protože však spáchala i jiný přestupek, dal jí pokutu. Ona mu dala tisícovku s tím, že pětistovku má nechat. Dala mu úplatek, pětistovku nechtěla vrátit. Obžalovaný to bral jako úplatek a ona to tak určitě chápala také. Byla ráda, byla spokojená, proto mu dala tu pusu (viz jeho výpověď na čl. 2456 spisu p. v.)

14. Jeho výpověď naprosto lakonicky popisuje drobné korupční jednání, jenž je však nutno podřadit pod žalovaný zločin. Nyní již odsouzení policisté totiž byli při výkonu pravomoci úřední osobou ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku. Není pravdou, jak namítá obhajoba na čl. 2532 spisu p. v., že obžalovaný [jméno FO] neočekával úplatek. Použil vůči obžalované stejný postup, jako v ostatních případech a sám uvádí, že peníze nad rámec pokuty takto chápal. Obhajoba velmi detailně rozporuje, že by předmětných 500 Kč měl a mohl být úplatek mj. proto, že obžalovaný [jméno FO] ve své výpovědi dále uvedl, že „paní řekl, že to nemá uloženo a že tak že ji dá na ten méně závažný, bezbodovaný přestupek“ a nepadla tam žádná slova „odměna,

úplatek“ (viz výpověď obžalovaného na čl. 2456 spisu p. v., druhý odstavec shora). Takto se však situace v daný moment vůbec nevyvíjela. [Jméno zainteresované osoby 0/0] situaci mimo jakoukoli pochybnost chápala jinak, než jak vyjádření obžalovaného interpretuje obhájba. [Jméno zainteresované osoby 0/0] na počátku záznamu odposlechu z kabiny sledovaného vozidla [Jméno zainteresované osoby 0/0] uvádí, že naměřil obžalované 171 km/h i více, „180 tam měl“ (viz přepis odposlechu na čl. 1300, obžalovaný ještě nevěděl, že auto řídí žena). [Jméno zainteresované osoby 0/0] tak hrozilo za přestupek, spočívající v překročení rychlosti o 30 km/h a více, uložení pokuty až 5 000 Kč a 3 trestné body. Obžalovaná si byla podle přesvědčení soudu své rychlé jízdy vědoma, ač tvrdí, že si nyní nevzpomíná ani na to, že na ni byla upozorněna policistou. Zdůrazňuje, že byla nervózní, v šoku, atp. To však zcela odporuje provedeným kamerovým záběrům ze zadního okna policejního vozu Škoda. Obžalovaná je nervózní jen zpočátku. Náhle se zklidní, začne se chovat až familiárně. Obžalování na záznamu, který byl soud nucen i v této části provést, dokonce velmi vulgárně glosují osahávání [Jméno zainteresované osoby 0/0] obžalovanou. Jisté je, že došlo k závěrečnému polibku (viz snímek ze zadní kamery vozu na čl. 1305), který soud naprosto nepovažuje za standardní způsob loučení se kohokoli s policistou, jenž jej právě pokutoval za dopravní delikt, ani v uměleckých kruzích. Chování obžalované je dobře zachyceno také na čl. 916 spisu, v odborném vyjádření [Jméno zainteresované osoby 0/0] a [Jméno zainteresované osoby 0/0], kde tlumočnice nejen odezírají komunikaci za oknem policejního vozu, ale i nonverbální komunikaci. Na začátku obranná gesta, následně úleva obžalované [Anonymizováno], gesto naznačující dotaz, že něco nebude. Předání 1 000 Kč a následně předání vizitky, polibek. Obhájba nakonec i připouští, že na kamerovém záznamu GIBS (viz vyhodnocení na čl. 1300, poslední odstavec shora a záznam sám) vkládá policista do středového panelu, kam obžalování běžně ukládali úplatky, částku 500 Kč. Není ale podle ní zřejmé, zda šlo o peníze z úplatku. Obžalovaný podle přesvědčení soudu na několika metrech ze silnice do auta nemohl nabýt jiné peníze, nežli od obžalované [Anonymizováno], jak o nich jasně hovoří obžalovaný [jméno FO]. Verzi obžalované o tom, že 500 Kč z tisícikoruny, kterou platila pokuty, posléze našla v dokladech, tedy soud považuje za vyvrácenou. Naopak z provedených důkazů považuje za prokázané, že se skutek stal tak, jak je tvrzeno obžalobou. Obžalovaná se s policistou dohodla na mnohem mírnějším postihu, než by ji očekával, proto se jí také rychle ulevilo a loučila se obžalovaným velmi přátelsky. Peníze pak předala jako odměnu za shovívavější vyřízení věci.

15. Soud jako již v předchozích rozsudcích zdůrazňuje, že ze strany řidičů šlo o ještě méně závažné korupční jednání, jehož obecnou společenskou škodlivost (zakládající kvalifikaci jednání jako zločinu) zvyšuje pouze fakt, že obžalovaný [jméno FO] a [jméno FO] byli policisté. Že by však vůbec nešlo o trestný čin podplácení, uzavřít nelze. [Jméno zainteresované osoby 0/0] nepoužil slovo úplatek ani, podobně jako v dalších případech, nedošlo k uzavření žádné komplikované korupční úmluvy, jako je tomu u závažnějších zločinů. Ani to však nemůže být relevantní argument pro absenci trestní odpovědnosti. Jak v závěrečné řeči podotýká intervenující státní zástupce, k poskytnutí úplatku může dojít i bez předchozí úmluvy. Pro závěr o tom, že jde o úplatek, pak není rozhodující jeho formální označení, ale jeho skutečná povaha ve spojení se sledovaným účelem (viz [Jméno zainteresované osoby 0/0] soudu z 27. 6. 2016, sp. zn. 7 Tdo 746/2016, [TR 1/2017 s. 20]). Účelem bylo dosáhnout pro obžalovanou zvýhodnění v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu, které může mít též nemateriální podobu. Tedy menší pokuta a absence bodového potrestání. Konkrétní společenskou škodlivost jednání obžalované soud zohlednil ve výroku o druhu a výměře trestu, jenž byl uložen mírnější, než navrhovala obžaloba. Nemohl však vyhovět návrhu obhajoby, aby byla obžalovaná zproštěna obžaloby postupem podle § 226 písm. a) trestního zákoníku proto, se neprokázal v ní popsáný skutek.

16. Obdobná důkazní i právní situace panuje u obžalovaného [Jméno zainteresované osoby 0/0]. Obžalovaný nijak nepopírá objektivní stránku svého jednání, předání 50 EUR, neodpovídající ekvivalentu 500 Kč, jenž inkasoval jako pokutu. Popírá však subjektivní stránku, tedy úmysl ovlivnit tím rozhodování policisty.

17. Soud konstatuje, že obžalovaného tzv. „řešil“ obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0]. Ten soudu uvedl, že si jej vybavuje, ale dále podle přesvědčení soudu velmi vyhýbavě uvádí, že jeho rychlost jen odhadoval. Původně jej nešel pokutovat za rychlost, ale řekl mu, že jel „víc, než by bylo zdrávo,“ možná mu i říkal, že rychlost s ním řešit nemůže, ale tím si není jistý. S rychlostí nemohl pracovat, měl ji jen na tachometru. Dal obžalovanému 50 Euro, neví, zda mu říkal, že se Eury nedá platit. Řekl, aby to nebral jako úplatek, ale obžalovaný to jako úplatek bral, byl to úplatek.

18. [jméno zainteresované osoby 0/0] ve skutečnosti [jméno zainteresované osoby 0/0] naměřil rychlost 199 km/h., jak vyplývá z provedeného odposlechu z kabiny vozu (viz přepis čl. 1306 spisu). Jeho kolega [jméno zainteresované osoby 0/0] podle přesvědčení soudu na záznamu předvídá možnost získání dalšího úplatku. Glosuje totiž situaci slovy „Ten nebude chtít body. Ne jsem to řekl špatně, ten bude chtít nechat řidičák, to se to pěkně narodilo.“ Reaguje na skutečnost, že při řádném, nestranném a zákonném projednání přestupku by obžalovanému [jméno FO] při takové rychlosti hrozil za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., hrozila krom pokuty 5 000 do 10 000 Kč také zákaz řízení motorových vozidel od 6. měsíců do 1 roku.

19. Zákonem předvídaným způsobem však věc vyřízena není. [jméno zainteresované osoby 0/0] jde jednat s obžalovaným. Podle odzírání fragmentů komunikace z videozáznamu zadního okna na čl. 916 spisu [jméno zainteresované osoby 0/0] obžalovanému [jméno FO] vytýká - ač to takto ve své výpovědi nepopisuje - zcela konkrétní překročení rychlosti, viz zachycená slova „jel jste/měl jste“ „osmdesát šest,“ míněno zřejmě 186 km/h a další čísla, „má vás to stát bod ...“ Oba se dosti zřejmě dohadují na konkrétní, nižší částce, než odpovídala zákonnému rozpětí, padají slova „800, 500 (Kč).“ Následně se opět dle odposlechů [jméno zainteresované osoby 0/0] vrací do kabiny vozu. [jméno zainteresované osoby 0/0] při vypisování blokové pokuty radí, aby „dal ten blinkr,“ tedy jen pokutu za přestupek podle § 12 zákona č. 361/2000 Sb., mj. nedání znamení o změně směru jízdy. Tato pokuta byla obžalovanému i následně uložena. [jméno zainteresované osoby 0/0] následně líčí [jméno FO], že se obžalovaný [jméno FO] bál a imituje jeho závěrečná slova „neberte to jako úplatek.“

20. Soudu není zřejmé, čeho se obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] bál, pokud ne ztráty řidičského oprávnění. Tato sankce mu již v minulosti byla uložena, viz jeho evidenční karta řidiče na čl. 1033 spisu. Řidičský průkaz nutně potřeboval k výkonu povolání. Obhajoba v bodě 21 závěrečné řeči na čl. 2523 spisu uvádí, že nebylo prokázáno, že rychlost téměř 200 km/h, kterou obžalovaný jel, byla obžalovanému známa. Soud má stejně jako intervenující státní zástupce v závěrečné řeči za to, že obžalovaný jako zkušený řidič musel vědět, že jede rychlostí podstatně vyšší než 130 km/h. Že při jeho skutečné rychlosti může při dopravní policejní kontrole přijít o řidičský průkaz, což jej profesně ohrozí, přesně jak jeho strach ve své glose předvídal [jméno zainteresované osoby 0/0]. O svém dopravním deliktu věděl.

21. Stejně tak, proč považoval [jméno zainteresované osoby 0/0] za nutné zdůraznit, že peníze nad rámec pokuty nemají policisté brát jako úplatek, rovněž nemá soud za vysvětlené jinak, než že prostě věděl, že právě poskytl úplatek. Obžalovaný musel jako zkušený řidič vědět, že měna EURO je pro úhradu blokové pokuty neakceptovatelná. Poskytl finanční plnění úřední osobě, a namísto mnohaměsíčního zákazu činnosti odjel z místa jen s bagatelní pokutou. Byl si vědom svého podplacení policisty, byť to nyní nepovažuje za morálně ani právně problematické.

22. Soud nevycházel pouze z vyhýbavé a místy rozporné výpovědi [jméno zainteresované osoby 0/0], který uvedl, že chápal věc jako úplatek, ale současně tvrdí, že se nejednalo o zvýhodnění obžalovaného [jméno FO]. Je otázkou, zda obžalovaný [jméno FO] otázku obhájce vůbec pochopil, protože hovoří o stejném modu operandí, který použil v případech dalších devíti obžalovaných, jak by se tedy mohlo nejednat o zvýhodnění. Nepostoupil obžalovaného [jméno FO] do správního projednání a odebrání řidičského oprávnění a inkasoval za to peníze.

Obhajobou v závěrečné řeči (čl. 2523 spisu, bod 16.) namítáno, že [jméno zainteresované osoby 0/0] uvedl, že s rychlostí nemohl pracovat, protože ji měl naměřenou jenom na tachometru.

Takto ale obžalovaní [jméno FO] a [jméno FO] postupovali ve všech případech, jak soud sumarizuje v bodě 10. odůvodnění rozsudku. I když přestupce změřili přístrojem UltraLyte 100LR, neměli zapojený externího počítač a snímky se neukládaly k důkazu. To však bylo součástí korupčního jednání, na trestní odpovědnosti obžalovaných to nic nemění.

23. Ač s tím obhajoba v závěrečné řeči (čl. 2522 spisu) polemizuje, podle pevného přesvědčení soudu lze skutkový děj popsat tak, že obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] informoval [jméno zainteresované osoby 0/0] o negativních následcích spáchání přestupku a uvedl - byť implicitně, bez výslovné dohody o konkrétní částce - i to, že namísto řešení uvedeného přestupku rozhodne za odměnu o jiném, podstatně méně závažném, přestupku. Odměnu oba hlavní pachatelé podle situace očekávali a také ji dostali, obžalovaný věděl, proč úplatek poskytuje. Ač to obhajoba na čl. 2542 spisu, v bodě 30 závěrečné řeči, rozporuje skutečnost, že obžalovaný uhradil policistům více, než činila pokuta, je trestná, a to primárně za situace, kdy současně úřední osoba prokazatelně zvýhodnila pachatele a současně na žádnou odměnu neměla nárok, a to i kdyby mezi oběma spolupachateli panovala sebe více „přátelská atmosféra,“ jak argumentuje v bodě 24 odůvodnění své závěrečné řeči obhajoba. Dopravní policisté jistě mají možnost tzv. diskrece, možnost být mírnější, a v praxi ji i využívají. Je však vyloučené, aby řidiči podporovali jejich shovívavost při trestání finanční odměnou. Pak by si již jejich shovívavost kupovali. Pokud bychom takové jednání nenazvali podplácením, pak by trestněprávní úprava regulující korupci pozbývala smyslu. Oddělili bychom zcela uměle nenárokové plnění (označené eufemismy „dárek, zpropitné, pozornost“) od rozhodovací činnosti úřední osoby a jednání podobné tomu, jehož se dopustil obžalovaný, by nebylo možno postihovat.

24. Aniž by tedy soud považoval za nutné opakovat judikaturu, citovanou shora, má ze skutkových zjištění za prokázané, že se i obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] dopustil v plném rozsahu žalovaného zločinu. Stejně jako u obžalované [jméno zainteresované osoby 0/0] soud nevysokou konkrétní společenskou škodlivost jednání obžalovaného zohlednil ve výroku o druhu a výměře trestu, ohledně výroku o vině však přisvědčil podané obžalobě.

25. Ohledně obžalovaného [jméno zainteresované osoby 0/0] je pak skutková i právní situace obdobně jednoznačná. Podle provedených prostorových odposlechů řídil obžalovaný [jméno FO] poměrně rychle. [jméno zainteresované osoby 0/0] totiž komentuje jeho jízdu „ty vole to je blázen,“ a [jméno zainteresované osoby 0/0] glosuje, že „jede jako vykryplenec“ (viz čl. 1315 spisu). Vozidlo obžalovaného v podstatě pronásledují. Jejich průměrná rychlost dle výpočtu úsekové rychlosti GIBS na čl. 1390 spisu činí pouze 170 km/h. Tato rychlost je ale přirozeně nižší, než okamžitá rychlost obžalovaného a z odposlechů plyne, že se mohla blížit 202 km/h, jak bylo tvrzeno policistou obžalovanému. [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno FO] nekomentují rychlost naměřenou přístrojem UltraLyte 100LR, ale v průběhu kontroly se baví o tom, že „nechtěl, aby přišel o papíry.“

26. [jméno zainteresované osoby 0/0] soudu uvedl, že si obžalovaného [jméno FO] nevybavuje, Nepamatuje si, jak rychle jel. „Řešil“ ho [jméno zainteresované osoby 0/0], svědek si pamatuje jen na odpolední setkání v Miličíně. Odpovídá, že obžalovaného v po 10.00 hod. zastavili. Říkal, že veze kolegu na výslech do Tábora. Myslí si, že mu dělali test na drogy a v ten moment byl negativní. Pak si dali schůzku v 13.30 hod. v Miličíně a tam jim dal 3 000 Kč, byl to úplatek.

27. [jméno zainteresované osoby 0/0] si vybavil, že zastavili obžalovaného na sjezdu na Čekanice s tím, že s otcem nebo kamarádem, jelí na výslech do Tábora. Opsal si jen jeho údaje z OP a dali si sraz v Miličíně, že to tam dořeší, ale v tu dobu ještě nevěděl, že jim tam dá obžalovaný úplatek. To není běžný postup, schůzku si tam dali, protože obžalovaný jel z výslechu (míněno na výslech) a v Miličíně to chtěli dořešit a tam chtěli vyřešit i onen úplatek. Dohodli se tedy, že tam dá policistům úplatek, obžalovaný to tak chápal. Říkal, že nemá peníze, že si musí vybrat. Dali si sraz u Sibíře (tj. [jméno zainteresované osoby 0/0]). Kolega vypisoval blokovou pokutu a přebíral od něj tu hotovost. Odpovídá, že mu dal 500 Kč za rozbité zadní světlo a chybějící dálniční známku, ale obžalovaný [jméno FO] jim celkem dal 3 000 Kč, obžalovaní mu nevraceli, protože zbytek byl ten úplatek, určitě to tak chápal (viz čl. 2457 p. v.).

28. Nelze tedy přisvědčit výkladu obhajoby v závěrečné řeči (čl. 2533), že došlo pouze k dohodě o tom, že obžalovaný zaplatí později pokutu 500 Kč za chybějící dálniční známku, tedy přestupek podle § 21e odst. 1 písm. a) zák. č. 13/1997 Sb. Že nebylo prokázáno, že došlo k dohodě o úplatku. V případě, že přestupce nemá peníze na úhradu blokové pokuty na místě, vydá se příkazový blok a přestupce může pokračovat v jízdě. Tuto trivialitu musel vědět obžalovaný i jeho přítomný otec, [jméno zainteresované osoby 0/0], který pozbyl řidičského oprávnění a právě proto jej syn do Tábora vezl. Obžalovaný nemohl chápat jako standardní, že by si policisté čtyři hodiny po spáchání přestupku dávali s přestupcem separátní schůzku za účelem úhrady pokuty. Schůzka směřovala k předání úplatku. Stejně jako u všech ostatních spoluobžalovaných samozřejmě obžalování [jméno FO] a [jméno FO] ve skutečnosti neměli k dispozici důkaz o rychlé jízdě, blufovali, protože předpokládali, že řidič ví, že překročil 130 km/h. Je třeba zdůraznit, že z důkazní materie ohledně tohoto i ostatních skutků vyplývá, že obžalování [jméno FO] a [jméno FO] mátlí řidiče ne pokud jde o fakt jejich rychlé jízdy – naopak, záměrně si vybírali přestupce, kteří překročili rychlost opravdu masivně a dobře to věděli -, ale pouze co do okolností, za kterých mohou či nemohou být postiženi. Stejně jako v ostatních případech nejprve obžalovanému [jméno FO] povyhržovali přísnějším trestem. Viz slova „zákaz řízení“, která říká obžalovanému [jméno zainteresované osoby 0/0] a jsou slyšet na záznamu z kabiny vozu přes otevřené dveře. Do věci následně vstupuje otec obžalovaného [jméno zainteresované osoby 0/0], jsou slyšet jeho slova „zaplatíme, zaplatíme, samozřejmě.“ (čl. 1316) spisu. Když se [jméno FO] vrací do vozidla, imituje obžalovaného [jméno FO] „Já ty prachy ... Kdyby to šlo, tak rád zaplatíme, ale teď nemáme, tak je někam přivezeme.“ Na témže čísle listu je přepis komunikace mezi obžalovanými [jméno FO] a [jméno FO], kdy [jméno FO] uvádí, že „tamten kumpán,“ míněno otec obžalovaného, vypadá, jako že ... a ukazuje na kameru prsty počítání, šustění peněz, tj. naznačuje, že má peníze. Uvádí, že „tak dá tohle“ a ukazuje 2 prsty, na znamení čísla 2. [jméno zainteresované osoby 0/0] následně vyčítá, že si mohl přijít na víc, i na 3 prsty, na znamení čísla 3. Soud je si jistý, že schůzka v 13.30 v Miličíně neproběhla za účelem úhrady pokuty, ale předání úplatku, jenž byl předem dohodnut mezi obžalovanými [jméno FO] a [jméno FO] a obžalovaným [jméno FO], v čase po 10.00 hod. na dálnici D3 u Chotovin. Stejně tak není správná interpretace obhajoby, že nebylo prokázáno, že by fyzicky nedošlo k předání úplatku. Pomineme-li, že předání částky obžalovaný doznal, ze snímků ze zadního okna policejního vozu je zřejmé, že u Hotelu Česká Sibiř a BČS v odpoledních hodinách se s obžalovanými fyzicky setkává a jedná přímo [jméno zainteresované osoby 0/0]. Na záznamu je vidět, že po schůzce [jméno FO] po návratu do auta z pouzdra vyndává přeložené bankovky, dává je k řadící páce. [jméno FO] je vezme, peníze si dělí. [jméno FO] si bere 2 000 Kč a [jméno FO] 1 000 Kč. [jméno FO] se ptá „takže on dal tohle?“ (a ukazuje 3 prsty), a když [jméno FO] přisvědčí „takže 3 litry“, na což [jméno FO] uvádí: „to je směšný jako, on tam měl takových... desítku aspoň“. Předání úplatku obžalovaným [jméno FO] je tedy nasnímáno v „přímém přenosu.“

29. Stejně jako v ostatních případech tedy neusvědčují obžalování [jméno FO] a [jméno FO] obžalovaného [jméno FO] krivě, ve snaze vyhnout se nepodmíněnému trestu, jak tvrdí obhajoba. [jméno zainteresované osoby 0/0] působil u vazebního zasedání i hlavního líčení inteligentně a protřele, nikoli jako naivní mladý muž, jenž nikdy neabsolvoval žádnou policejní kontrolu a nevěděl, že takové vyřízení věci je nestandardní, jak se staví před soudem. Již nikoli jako vážně míněnou obhajobu, ale jako osobitý druh žertu pak chápe soud tvrzení obžalovaného, že částku 2 500 Kč nad rámec pokuty nechal policistům jako „dýško,“ protože 11 let pracuje v gastronomii (a soud podotýká, že jím deklarovaný příjem není nijak vysoký). Ve smyslu již citovaného usnesení Nejvyššího soudu ČR, publikovaného ve sbírce pod TR 1/2017, je lhostejné, jak je úplatek označen. Zda uplácející osoba nazve úplatek dýškem, dárkem, pozorností. Také v případě obžalovaného [jméno FO] platí vše, co soud uvedl ohledně standardního výkladu pojmu podplácení. Obžalovaný byl podle evidenční karty řidiče držitelem řidičského oprávnění toliko od prosince 2019 a hned v únoru 2020 spáchal závažný přestupek. Je prakticky jisté, že řídil takovou rychlostí, že skutečně mohl přijít o řidičský průkaz. Úplatek poskytl s vědomím, že oproti

původní hrozbě trestem zákazu řízení za přešůpek překročení nejvyšší povolené rychlosti bude fiktivně uznán vinným spácháním jiného přešůpku, za který mu byla uložena pouze nízká pokuta. Uvedenou peněžní částku nad rámec uložené pokuty tedy předal policistům jako odměnu za jejich postup. Dopustil se tak zločinu podplacení dle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku.

III. Výrok o trestu

30. Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud bere v úvahu kritéria stanovená § 38 a § 39 trestního zákoníku, tedy jednak povahu a závažnost projednávaného trestného činu a jednak poměry pachatele, tj. zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jednak také požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 trestního zákoníku). Při stanovení druhu trestu a jeho výměry pak soud přihlédne ve smyslu § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (jenž jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem). Dále soud přihlédne k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Mimoto soud přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné. Přihlédne konečně k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Soud mimoto posuzuje existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku.

31. Soud dospěl k následujícím závěrům: Všem obžalovaným svědčí polehčující okolnost ve formě předchozí bezúhonnosti podle § 41 písm. p) trestního zákoníku. Na rozdíl od ostatních spoluobžalovaných jim nesvědčí prohlášení viny a polehčující okolnosti podle § 41 písm. l) a m) trestního zákoníku, tedy doznání a napomáhání při objasnění jejich trestné činnosti. Obhájci všech obžalovaných silně brojili proti tomu, aby byli obžalovaní trestáni přísnějším trestem jen za to, že využili svého práva se hájit. Takový postup by samozřejmě soud nezvolil, obžalovaný nesmí být trestán přísněji jen za to, že se nedoznal. Věc se soudu jeví tak, že zatímco obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] spáchal své jednání sofistikovaneji (dohoda na úplatku, vybrání peněz, schůzka se spolupachateli), výše jím poskytnutého úplatku byla vyšší a byl si podle přesvědčení soudu dobře vědom svého provinění, obžalovaná [jméno zainteresované osoby 0/0] a zejména obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] si podle mínění soudu i z důvodu poskytnutí menší částky na úplatku a spontaneity jejich jednání neuvědomují protiprávnost a především etickou problematičnost svého počínání. Což pro ně není příliš dobrým vysvědčením, zejména pro [jméno zainteresované osoby 0/0], který až roční zákaz řízení vozidla za riskantní jízdu zobchodoval za úplatek v řádu několika stovek korun, ale zřejmě nespátřuje ve svém jednání ani morální problém. Obžalovaným tedy musel být z tohoto důvodu ukládán trest mírně přísnější, než by je postihl v případě prohlášení viny a sebereflexe. Na stranu druhou soud nepřestoupil k tak striktnímu postihu, jak navrhováno obžalobou. Soud výše uvedl, že zvláštní okolnosti, za kterých byl čin spáchán, zohlednil ve výroku o trestu. [jméno zainteresované osoby 0/0], [Anonymizováno] a [jméno FO] se v podstatě v jistém smyslu stali sami obětí nekalého počínání hlavních pachatelů, policistů [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0], kteří ke kontrole přistupovali s perspektivou vylákání úplatku. Obžalovaní sami korupční jednání neiniciovali, byť jej samozřejmě podle využili a profitovali z něj. Byli však k němu určitým způsobem svedeni policisty a to je z pohledu soudu jiná situace, než kdyby obžalovaní úplatek hlídce sami vnucovali. Mimoto nebyly předmětem korupčního jednání nějaká zásadně vysoké částky, což se týká zejména úplatku poskytnutého [jméno zainteresované osoby 0/0] a [jméno zainteresované osoby 0/0]. Jak již soud v projednávané věci opakovaně zdůraznil, existuje zde určitý nesoulad mezi obecnou a konkrétní společenskou škodlivostí trestného činu. Obecná škodlivost spojuje trestný čin s konkrétní historickou, sociální a ekonomickou realitou

společnosti. Korupce je samozřejmě jeden z nejzávažnějších společenských problémů České republiky. Tomu odpovídá vysoká trestní sazba trestu dle § 332 odst. 2 trestního zákoníku. Konkrétní společenská nebezpečnost je pak vyjádřena u každého konkrétního trestného činu. V projednávaném případě je naopak relativně malá, a to aniž by chtěl soud jednání obžalovaných jakkoliv bagatelizovat. Jednání obžalovaných bylo tedy zavrženíhodné, šlo o praktickou podporu korupce jako velmi negativního společenského jevu, který je třeba v zájmu fungování věřené moci státem potlačovat. Na druhou je třeba vnímat jejich situaci strážlivě. Navzdory použité trestní sazbě nešlo ještě o zásadně konkrétně společensky nebezpečné jednání. Soud, s jistým váháním u obžalovaného [jméno FO], jehož považuje za osobu nejvíce rizikovou, u všech tří obžalovaných ukládal nikoli podmíněný trest odnětí svobody a peněžitý trest, ale pouze samostatný peněžitý trest (§ 67 odst. 1 trestního zákoníku). Tento druh sankce se nabízí proto, že jsou vzhledem k jejich výdělkovým možnostem bez obtíží schopni jej uhradit a především zvolený druh trestu umožní obžalovaným po jeho uhrazení kolokviálně řečeno „mít čistý trestní rejstřík,“ neboť po nedávné novelizaci trestních předpisů se na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvláště závažný zločin, hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán, tzn. zaplacen (§ 69 odst. 3 trestního zákoníku).

32. Výměra trestu, pokud jde o počet denních sazeb, byla stejně jako u ostatních spoluobžalovaných v souladu s návrhem intervenujícího státního zástupce stanovena na 183 denních sazeb. Jak již soud uvedl v předchozích rozhodnutích v této věci, akceptoval logiku návrhu obžaloby, že počet sazeb by měl korespondovat se spodní hranicí zákonné trestní sazby podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku. Pro případ, že by obžalovaní trest neuhradili, postihne jej stejný nepodmíněný trest, jaký by jim byl uložen v případě nařízení trestu původně podmíněně odloženého podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku.

33. Pokud jde o výši denní sazby, tu soud stanovil podle výdělkových poměrů obžalovaných, které jsou velmi uspokojivé u obžalované [jméno zainteresované osoby 0/0], adekvátní i u příjmu, jenž deklaruje [jméno zainteresované osoby 0/0] a pokud jde o [jméno zainteresované osoby 0/0], ten anoncuje příslibenou práci ve Spolkové republice Německo s příjmem ve výši 2 000 EUR měsíčně. Stejně jako u ostatních obžalovaných, i zde mezi obžalovanými spíše symbolicky diferencioval majetkové rozdíly. Senát zdejšího soudu se již v předchozích rozhodnutích vyjádřil - spíše obecně, nikoli v reakci na konkrétní argumentaci obžaloby - k otázce vztahu majetkových poměrů pachatelů a škodlivosti jejich jednání. Výše denní sazby peněžitých trestů, ukládaných trestními soudy, by podle přesvědčení soudu neměla mechanicky kopírovat výdělkové možnosti pachatelů. A to zejména tam, kde je více osob souzeno za prakticky tentýž delikt. Jinak řečeno, jen skutečnost, že pachatelem je společensky úspěšný člověk, jako např. obžalovaná [jméno zainteresované osoby 0/0], nemůže vést k automatickému závěru, že by mu měl být ukládán řádově vyšší trest, nežli pachatelé, který nemá - z různých důvodů - tak vysoké příjmy. Nabízí se samozřejmě odůvodnění, že se majetného člověka vyšší peněžitý trest dotkne méně. To je nepochybně na jednu stranu pravda. Na druhou stranu však takový pachatel nespáchal „násobně závažnější trestný čin“ a trest musí v prvé řadě odpovídat povaze trestného činu. [jméno zainteresované osoby 0/0] má sice zřejmě vyšší příjmy, ale z [podezřelý výraz] policisty fakticky profitovala méně, než [jméno zainteresované osoby 0/0] či zřejmě i [jméno zainteresované osoby 0/0], jejichž profit - v podobě možnosti další účasti na silničním provozu - byl mnohem vyšší. Dopad trestu na osobu pachatele je až sekundárním kritériem pro stanovení výměry trestu, to vyplývá naprosto jasně z jazykového výkladu § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Zcela mechanické odvozování výše denních sazeb pouze od výše příjmu by bylo v podstatě diskriminační ve vztahu ke společensky úspěšnějším pachatelům, pokud by jim jen s odkazem na jejich majetkové poměry měly být automaticky ukládány řádově přísnější tresty. Porušovalo by výše zmíněnou zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jak o ni hovoří zejm. § 38 odst. 1, 2 a § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Proto byla u obžalovaných [Anonymizováno] a [jméno FO] stanovena denní sazba stejná, tedy 300 Kč. U

obžalovaného [jméno FO] byla stanovena denní sazba mírně nižší, tedy 260 Kč, s ohledem na jeho nižší výdělkové možnosti.

34. Z výše uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je popsáno ve výroku rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do o s m i dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Rozsudek může odvoláním napadnout a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce. Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve t ř e c h vyhotoveních.

2021-06-29

Mgr. Martin Prokop
předseda senátu